

Οι μετεωρολόγοι αποκαλούσαν το φαινόμενο «πολικό αντικατοπτρισμό». Όχι ο ήλιος, αλλά μια αχνή αντανάκλασή του ανέτελλε σε κάποια μακρινή, λιγότερο παγωμένη γωνιά της Σοβιετικής Ένωσης, πέρα μακριά στον νότο. Μια ψεύτικη ανατολή, επομένως.

Η φύση χλευάζει τον άνθρωπο, σκέφτηκε ο Βάσιν, βαδίζοντας πάνω σε τριζάτο χιόνι προς μια σειρά από φορτηγά που εφοδιάζονταν με καύσιμα δίπλα στον διάδρομο προσγείωσης της Ολένια. Τον ξεγελάει με οράματα πραγμάτων που λαχταρά. Στην έρημο με αντικατοπτρισμούς λιμνών με δροσερό νερό. Εδώ, στην Αρκτική, οι άνθρωποι έβλεπαν τον ζωοδότη ήλιο να ξεπροβάλλει, έξω από κάθε λογική, από μια άλλη θέση στη γραμμή του ορίζοντα της Γης.

Πάνω στα τζάμια ενός παρκαρισμένου λεωφορείου, άσπρα νεανικά πρόσωπα στη σειρά κοίταζαν έξω σαν αγχωμένες νεαρές μητέρες που ξεπροβόδιζαν για πρώτη φορά τα παιδιά τους για το σχολείο την πρώτη ημέρα του Σεπτεμβρίου. Μηχανικοί, υπέθεσε ο Βάσιν. Άνοιξε την πόρτα.

«Ο συνταγματάρχης Κόριν;»

«Είναι έξω, στην πίστα του αεροδρομίου», είπε ένα αδύνατο αγόρι, με τζάκετ του στρατού από χοντρή προβιά, χώνοντας κάτι έγγραφα σε έναν ήδη γεμάτο δερμάτινο χαρτοφύλακα. «Εκεί θα πάω τώρα.»

Περπάτησαν δίπλα δίπλα στο σκληρό πατικωμένο χιόνι. Στον διάδρομο απογείωσης, άπλετα φωτισμένο από λάμπες εκκένωσης κυκλικά τοποθετημένες, που δημιουργούσαν ένα φωτοστέφανο αχνού στο μισοσκόταδο, βρισκόταν ένα βομβαρδιστικό Turolen-95, με τη χαρακτηριστική άτρακτο που θύμιζε μακρύ ξυσμένο μολύβι. Ήταν βαμμένο κατάλευκο, με γυαλιστερό αντανάκλαστικό μεταλλικό χρώμα. Αλλά οι πόρτες της πλατφόρμας των βομβών συν ένα τμήμα της ατράκτου του λείου αεροσκάφους είχαν κοπεί. Το οπλικό φορτίο προεξείχε από το κάτω μέρος σαν κοιλιά εγκύου και ήταν αναμφίβολα μια βόμβα, μια σχεδόν καρτουνίστικη εκδοχή βόμβας, με χοντρή κοιλιά, πλακουτσή μύτη και πτερύγια. Το ατσάλινο πλαίσιο που τη συγκρατούσε πρέπει να είχε διαστάσεις τουλάχιστον οχτώ μέτρα μήκος επί δύο πλάτος.

«Μέγας είσαι, Κύριε», είπε ο Βάσιν.

Ο νεαρός μηχανικός έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. «Μεγάλη, ε; Μας πήρε όλη νύχτα να τη φορτώσουμε. Είκοσι εφτά τόνους τσιμέντο στο εσωτερικό της, η αφιλότιμη. Σχεδόν δυόμισι φορές παραπάνω από το κανονικό φορτίο του βομβαρδιστικού. Και υπερτριπλάσια σε μέγεθος από κάθε άλλη συσκευή που έχουμε φορτώσει ποτέ.»

Τσιμέντο; Φυσικά. Ψεύτικες βόμβες, ενόψει της δοκιμής.

«Να ο Κόριν.» Ο μικρός έδειξε έναν γεροδεμένο άντρα με πυκνή γκριζα γενειάδα, που στεκόταν κάτω από ένα από τα δυνατά εναέρια φώτα. Φορούσε στρατιωτική κιλότα κάτω από ένα κοντό παλτό πιλότου από χοντρή προβιά. Το αδύνατο, γωνιώδες πρόσωπό του κάποτε πρέπει να ήταν ωραίο, αλλά τώρα ήταν τραχύ και γεμάτο βαθουλώματα σαν παλιά μαντεμένα σόμπα.

Ένα μικρό τσούρμο στρατιώτες και χαμηλόβαθμοι αξιωματικοί ήταν μαζεμένοι, καθισμένοι όλοι στις φτέρνες τους γύρω από έναν ασύρματο που ο ήχος του πνιγόταν από τα χοντρά πανωφόρια τους. Ο Βάσιν πήγε κοντά τους. Φωνές ακούγονταν από τον ασύρματο μαζί με παράσιτα.

«Τελικό αίτημα για οπτική επιβεβαίωση από πλήρωμα εδάφους.»

Ο Κόριν ήρθε γρήγορα, έσκυψε μέσα στο καμiónι πιάνοντας το ακουστικό του ασυρμάτου με το γαντοφορεμένο χέρι του. «Συνταγματάρχης Κόριν, επιβεβαιώνω, όλα εντάξει. *Nasha detka krejko pristegnuta*. Το παιδάκι μας είναι καλά δεμένο.»

Η φωνή του πιλότου ακούστηκε δυνατά και καθαρά πάνω από το σφύριγμα του ασυρμάτου. «Έλεγχοι ετοιμότητας φορτίου ολοκληρώθηκαν. Εκκίνηση μηχανών.»

Τη μία μετά την άλλη, ο πιλότος έβαλε μπρος τις τέσσερις τουρμπίνες, που η καθεμιά τους έδινε ισχύ σε δύο έλικες αντίστασης. Ο Κόριν έκανε ένα σινιάλο, σηκώνοντας τους δύο αντίχειρες προς τα πάνω, και ο πιλότος απάντησε με το ίδιο σήμα. Ο Βάσιν δεν είχε ιδέα τι σήμαινε αυτή η χειρονομία, ήξερε μόνο ότι ήταν κάτι αμερικάνικο. Το υπερφορτωμένο αεροσκάφος ξεκίνησε αργά την τροχοδρόμηση προς τον διάδρομο απογείωσης.

Κάτι σαν φυσιολογικό ξημέρωμα είχε ξεκινήσει στο μεταξύ. Ο ήλιος που ανέτειλε έκανε τον αχνό της αναπνοής των ανδρών και τα σύννεφα από καυσαέρια που ξερνούσαν οι μηχανές του αεροπλάνου να λάμπουν με ένα αδύναμο χρυσαφένιο φως. Οι άντρες γύρω από τον Βάσιν παρακολουθούσαν με επαγγελματικό μάτι το Turpleν να κυλάει με τους τροχούς του στον μακρύ διάδρομο.

«*Shas' yebnit*», γρύλισε ένας από τους εργάτες, ένας γέρος με λειψά μπροστινά δόντια. «Θα τσακιστεί, διάολε. Είναι πολύ βαρύ το γαμημένο.»

«*Molchat! Yazyk t'e vygnu, pizdyuk yebuchy*. Βούλωσέ το, ρε καριόλη, για θα σου ξεριζώσω τη γλώσσα!» του φώναξε ο Κόριν. Ο Βάσιν αναγνώρισε αμέσως την αργκό των Γκουλάγκ.

Ο πιλότος έφερε το σκάφος στην ευθεία του διαδρόμου και φρέναρε για τον τελευταίο έλεγχο πριν από την απόγείωση. Ο Κόριν σήκωσε τα κιάλια του και παρακολούθησε τις τουρμπίνες να επιταχύνουν την περιστροφή ώστε να αποκτήσουν την απαιτούμενη ισχύ για την απογείωση. *Ίσως είναι όντως πολύ μεγάλη*, σκέφτηκε ο Βάσιν, παρακολουθώντας την κοιλιά της βόμβας να απομακρύνεται επιταχύνοντας, μόλις δύο μέτρα πάνω από την άσφαλτο. Αλλά όχι. Το Turpleν απογειώθηκε, αργά μεν, αλλά με χάρη. Και αφήνοντας πίσω του μια ανοιχτή μαύρη καμπύλη από καυσαέριο έστριψε προς τον βορρά, ακολουθώντας τη νύχτα που υποχωρούσε.

«Ο συνταγματάρχη Πάβελ Κόριν;»

«Ποιος είσαι;» Η φωνή ήταν βαθιά και αυταρχική.

«Ταγματάρχη Αλεξάντερ Βάσιν.»

«Τι θέλεις;»

«Θέλω να σας μιλήσω για τη Μαρία Αντάμοβα.»

Ο Κόριν δεν αντέδρασε με κανέναν αντιληπτό τρόπο, αλλά ο Βάσιν διέκρινε την ανησυχία που πέρασε φευγαλέα από το πρόσωπό του. Η ματιά του συνταγματάρχη κατέβηκε και στάθηκε στα πράσινα διακριτικά της Κα Γκε Μπε στη χλαίνη της στολής του Βάσιν.

«Έπαθε τίποτα η Μαρία;»

«Όχι. Είναι καλά. Αλλά λίγο έλειψε να πάθει.»

«Ποιος είσαι, ταγματάρχη Αλεξάντερ Βάσιν;»

«Κρατική Ασφάλεια.»

Ο συνταγματάρχη δεν προσπάθησε καν να κρύψει την αντιπάθειά του, που έκανε το πρόσωπό του να στραβώσει σαν να τραβούσε το στόμα του προς το πλάι ένα αγκίστρι.

«Όχι παιχνίδια μ' εμένα, ταγματάρχη. Τι τρέχει;»

«Θέλετε να τα πούμε εδώ;»

Ο Κόριν κοίταξε γύρω. Μαύρος καπνός καυσαερίων απλωνόταν αργά πάνω από το αεροδρόμιο. Βυτιοφόρα μάρσαραν και ξεκινούσαν το ένα μετά το άλλο για να επιστρέψουν στη βάση. Κοίταξε το μεγάλο ρολόι πιλότου που φορούσε στον καρπό του.

«*H kukla* –η ψεύτικη βόμβα– θα πέσει σε τριάντα ένα λεπτά. Μπορούμε να τα πούμε μετά. Έλα στον κοιτώνα μου μετά το πρωινό.»